

STEPHEN KING

ODPOR

Začína sa súboj o novú podobu ľudstva

IKAR

STEPHEN KING

ODPOR

Preložil Michal Jedinák

IKAR

Stephen King
THE STAND

Copyright © 1978, 1990 by Stephen King

All rights reserved. Published in the United States by Anchor Books, a division of Random House Inc., New York, and in Canada by Random House of Canada Limited, Toronto. Originally published in hardcover in different form in the United States by Doubleday, a division of Random House, Inc., New York, in 1978. This complete and uncut edition was originally published in hardcover in the United States by Doubleday, a division of Random House, Inc., New York, in 1990.

Anchor Books and colophon are registered trademarks of Random House, Inc.

This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents either are the product of the author's imagination or are used fictitiously.

Any resemblance to actual persons, living or dead, events, or locales is entirely coincidental.

This translation published by arrangement with Doubleday, an imprint of The Knopf Doubleday Group, a division of Penguin Random House, LLC.

Translation © 2021 by Michal Jedinák
Jacket design © 2021 by Emil Křížka
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7717-5

*Venujem Tabby,
mojej tmavej truhlici zázrakov.*

Poznámka autora

Odpor je fiktívny príbeh, čo je napokon zjavné už z námetu. Mnohé udalosti sa odohrávajú na skutočných miestach – napríklad v Ogunquite v štáte Maine, v Las Vegas v Nevade a Boulderi v Colorade –, ale pre potreby deja som si ich dovoľil zmeniť. Dúfam, že čitateľov, ktorí na týchto a iných ozajstných miestach, čo v románe spomínam, žijú, priveľmi nepobúri moja „neslýchaná drzosť“, aby som citoval Dorothy Sayersovú, ktorá sa v niečom podobnom často vyžívala.

Iné miesta, napríklad Arnette v Texase či Shoyo v Arkansase, sú rovnako fiktívne ako celý príbeh.

Osobitne ďakujem doktorom Russellovi Dorrovi a Richardovi Hermanovi, zamestnancom Bridgton Family Medical Center, ktorí mi odpovedali na otázky o podstate chrípky a jej nezvyčajnej schopnosti zhruba v dvojročných cykloch mutovať, a Susan Artzovej Manningovej z Castine za redakciu pôvodného rukopisu.

Moja najväčšia vďaka patrí Billovi Thompsonovi a Betty Prashkerovej, ktorí tejto knihe pripravili najlepšie podmienky na to, aby mohla vzniknúť.

S. K.

Dvojdielny predslov k pôvodnému americkému vydaniu

1: Prečítajte si pred kúpením knihy

Skôr ako odídete z kníhkupectva, mali by ste o tejto verzii *Odporu* vedieť niekoľko faktov. Preto dúfam, že som vás zastihol včas – v najlepšom prípade stojíte pri polici s novými knihami pri autoroch s priezviskom začínajúcim sa na K, pod pazuchou držíte knihy pripravené na zakúpenie a v ruke máte otvorený tento román. Inými slovami, dúfam, že som vás zastihol v čase, keď máte peňaženku ešte bezpečne vo vrecku. Ste pripravení? Dobré. Ďakujem a sľubujem, že budem stručný.

Po prvé, toto nie je nový román. Ak žijete v omyle, dovoľte, aby som vás ho zbavil hneď tu a teraz, v bezpečnej vzdialenosti od pokladnice, ktorá presunie peniaze z vášho vrecka do môjho. *Odpor* vyšiel pôvodne pred viac ako desiatimi rokmi.

Po druhé, toto nie je nová, úplne odlišná verzia románu. Staré postavy sa v ňom nesprávajú inak a príbeh v nijakom bode neodbočí od pôvodného rozprávania a nezavedie vás celkom iným smerom, verní čitatelia.

Táto verzia titulu *Odpor* je rozšírením pôvodného románu. Ako som povedal, nenájdete tu staré postavy, ktoré by sa správali inak, nečakane, ale takmer všetky postavy z originálnej knihy robia viac. Keby som čokoľvek z toho nepovažoval za zaujímavé – či dokonca poučné –, nikdy by som s týmto projektom nesúhlasil.

Ak o to nestojíte, nekupujte si túto knihu. Ak ste ju už kúpili, dúfam, že ste si odložili účet. Kníhkupectvo, ktoré vám ju predalo, si ho vypýta, skôr ako vám vráti peniaze.

Ak vás rozšírený príbeh zaujíma, pozývam vás, aby ste so mnou zašli o kúsok ďalej. Je toho veľa, čo vám chcem povedať, a myslím si, že lepšie sa porozprávame za rohom.

Potme.

2: Prečítajte si po kúpení knihy

Toto nie je ani tak predslov ako vysvetlenie, prečo nová verzia knihy *Odpor* vôbec existuje. Už prvý román bol dlhý a rozšírené vydanie budú niektorí – alebo dokonca mnohí – ľudia pokladať za prejav pôžitkárstva od autora, ktorý je taký úspešný, že si to môže dovoliť. Dúfam, že nie, ale musel by som byť veľmi hlúpy, keby som nevedel, že s takou kritikou treba počítať. Napokon, mnohí kritici tento román už od začiatku považovali za nafúknutý a prídlhý.

Či bola kniha príliš dlhá, alebo sa to stalo až v tomto vydaní, je otázka, ktorú prenechám čitateľom. Tento kúsok miesta som si vyhradil iba na to, aby som povedal, že *Odpor* v podobe, ako som ho pôvodne napísal, nevydávam nanovo preto, aby som sa zavďačil sebe alebo konkrétnemu čitateľovi, ale mase čitateľov, ktorí ma o to žiadali. Neponúkal by som ho, keby som nebol presvedčený, že pasáže, ktoré sa do prvého vydania nedostali, príbeh obohacovali, a klamal by som, keby som sa nepriznal, že ma zaujíma, ako ho čitatelia prijímú.

Ušetrím vás rozprávania, ako som *Odpor* napísal – reťaz myšlienok, ktorá vedie k vzniku románu, iba zriedka zaujíma niekoho iného ako nádejných románopiscov. Veria, že existuje tajný recept na napísanie komerčne úspešného románu, ale nie je to pravda. Dostanete nápad, časom sa objaví ďalší, nájdete medzi nimi spojenie alebo aj viacero spojení, zazriete niekoľko postáv (spočiatku sa podobajú skôr na hmlisté siluety), v mysli sa vám vynorí možný koniec (hoci keď sa k nemu napokon dostanete, zvyčajne nemá s prvotnou predstavou nič spoločné) a v istej chvíli si sadnete k stolu s perom a papierom, písacím strojom alebo s textovým procesorom. Keď sa ma pýtajú: „Ako píšete?“, zakaždým odpoviem: „Slovo za slovom“ a nad mojou odpoveďou zakaždým mávnu rukou. Ale je to naozaj tak. Znie to priveľmi jednoducho, aby to bola pravda, no skúste si predstaviť, ako stavali Veľký čínsky múr. Kameň po kameni, ľudkovia! To je celé. Kameň po kameni. A čítal som, že tú potvoru vidno z vesmíru aj bez ďalekohľadu.

Pre čitateľov, ktorých to zaujíma, som príbeh vzniku románu vyrozprával v poslednej kapitole *Danse Macabre*, v utáranom, ale zrozumiteľnom prehľade hororového žánra z roku 1981. Toto nie je reklama na *Danse Macabre*, iba hovorím, že je to tam, keby ste chceli, hoci nie preto, že by bol samotný príbeh románu zaujímavý, ale preto, aby som ním ilustroval niečo úplne iné.

Pre túto knihu je dôležité, že z hotového rukopisu sme vyškrtli približne štyristo strán. Nie z redakčných dôvodov – keby to tak bolo, pokojne by som knihu nechal žiť svojim životom a napokon zomrieť v podobe, ako ju pôvodne vydali.

Škrty sme urobili na príkaz učárne. Spočítali výrobné náklady, porovnali ich s tržbami mojich predchádzajúcich štyroch kníh v pevnej väzbe a rozhodli, že trh zvládne cenu dvanásť dolárov a deväťdesiatpäť centov (porovnajte to s cenou tejto knihy, priatelia a susedia!). Opýtali sa ma, či chcem škrtat sám, alebo dám prednosť tomu, že to urobí niekto z redakcie. Neochotne som súhlasil, že operovať budem osobne. Myslím, že na spisovateľa, ktorého opakovane obviňujú z toho, že jeho textový procesor trpí hnačkou, som odviezol dosť dobrú robotu. V pôvodnom vydaní jazvy viditeľne pokrývajú iba jednu pasáž – Smetiarovu cestu z Indiany do Las Vegas.

Niektó by sa mohol opýtať, načo toľká námaha, keď príbeh ostal celý? Nie je to predsa len pôžitkárstvo? Dúfam, že nie, lebo v opačnom prípade som veľkú časť života zbytočne strácal čas. Som totiž presvedčený, že vo veľmi dobrých príbehoch je celok vždy viac ako súčet jednotlivých častí. Keby to tak nebolo, nasledujúci text by bola dokonale prijateľná verzia *Medovníkovej chalúčky*:

Janko a Marienka boli dve deti, ktoré mali dobrého otca a mamu. Dobrá mama zomrela a otec si vzal za ženu potvoru. Potvora sa chcela detí zbaviť, aby mala viac peňazí na míňanie. Slabošského, nasprostastého mužička nasilu presvedčila, aby Janka a Marienku zaviedol do lesa a zabil. Otec sa nad deťmi v poslednej chvíli zlutoval a namiesto rýchlej a milosrdnej smrti čepeľou noža ich v lese nechal zomrieť od hladu. Ako v ňom blúdili, našli domček, a ten bol celý z medovníka. Patril ježibabe, ktorá bola kanibalka. Zamkla ich a povedala im, že keď budú dobre vypasení, tak ich zje. Lenže deti ju prekabátili. Janko ju strčil do pece. Deti našli bosorkin poklad a museli nájsť aj mapu, lebo napokon sa vrátili domov. Otec dal žene potvore kopačky a s deťmi žili šťastne až do smrti.

Neviem, čo si myslíte vy, ale podľa mňa je to mizerná rozprávka. Príbeh je celý, ale chýba mu elegancia. Je ako cadillac bez chrómových ozdôb a s farbou obrúsenou na matný kov. Stále jazdí, ale nie ako pyšný páv, ak mi rozumiete.

Do románu som nevrátil všetkých štyristo strán – je rozdiel urobiť niečo správne alebo nekultivovane. Časť z toho, čo po odovzdaní skrátenej verzie zostalo na dlážke v strižni, tam patrila právom, a preto tam aj ostala. Iné časti, napríklad Frannina konfrontácia s matkou na začiatku knihy, dodávajú príbehu pestrosť a rozmer, ktoré si ako čitateľ veľmi užívam. Keď sa na chvíľu vrátim k *Medovníkovej chalúpke*, možno si spomínate, že zlá mačocha žiadala manžela, aby jej priniesol srdcia detí ako dôkaz, že nešťastný drevorubač vykonal, čo mu prikázala. Drevorubač prejavil štipku rozumu a priniesol jej srdcia zajacov. Alebo si zoberte preslávenú cestičku z omrviniek, ktorú za sebou zanechal Janko, aby so sestričkou našli cestu späť. Bystré chlapča! Lenže keď sa chce vrátiť, zistí, že omrvinky vyzobali vtáky. Nič z toho nie je na zápletku nevyhnutné, ale zároveň ju to vylepšuje – sú to úžasné, magické prísady rozprávačského umenia. Z nudného textu vytvárajú príbeh, ktorý už vyše sto rokov očarúva aj desí čitateľov.

Predpokladám, že nič, čo som pridal, nie je také dobré ako cestička z omrviniek v *Medovníkovej chalúpke*, ale vždy mi bolo ľúto, že okrem mňa a niekoľkých čitateľov vo vydavateľstve Doubleday nikto nestretol šialenca, ktorý si hovorí jednoducho Krpec... ani nevidel, čo sa mu stane pred tunelom, ktorý je protipólom iného tunela o pol kontinentu ďalej – Lincolnovho tunela v New Yorku, a nad tým o čosi skôr príbehu uvažujú dve z postáv.

Pred tebou je *Odpor*, verný čitateľ, v takej podobe, ako ho autor pôvodne chcel postaviť do výkladu. Chrómové ozdoby sú na svojich miestach, či je z nich úžitok, alebo nie. A posledný dôvod na predstavenie tejto verzie je najjednoduchší. Hoci to nikdy nebol môj najobľúbenejší román, zdá sa, že ľudia, ktorým sa páčia moje knihy, ho majú najradšej. Keď rozprávam na besedách (tak zriedkavo, ako sa len dá), čitatelia zakaždým spomínajú *Odpor*. O postavách sa vyjadrujú ako o živých ľuďoch a často sa pýtajú: „Čo robí ten alebo tamtá?“, akoby som od nich dostával listy.

Nevyhnutne dostanem otázku, či z knihy niekedy bude film. Odpoveď je, mimochodom, asi áno. Dobrý? Nevieť. Či dobré, alebo zlé, filmy z fantastických diel takmer vždy čosi uberajú (existujú pravdaže výnimky: ako prvý mi okamžite napadá *Carodejník z krajiny Oz*). Ľudia sú ochotní donekonečna obsadzovať hercov do jednotlivých úloh. Vždy som si hovoril, že Robert Duvall by bol skvelý Randall Flagg, ale počul som aj návrhy ako Clint Eastwood, Bruce Dern či Christopher Walken. Všetci sa

mi zdajú dobrí, tak ako by bol z Brucea Springsteena zaujímavý Larry Underwood, keby sa raz rozhodol vyskúšať herectvo (z jeho videoklipov usudzujem, že by mu to išlo veľmi dobre... hoci osobne by som ho chcel vidieť ako Marshalla Crenshawa). Ale hovorím si, že koniec koncov je azda najlepšie, keď Stu, Larry, Glen, Frannie, Ralph, Tom Cullen, Lloyd a ten tmavý chlapík patria čitateľom, ktorí ich vidia cez objektív obrazotvornosti v živej a ustavične premenlivej podobe, akú nijaká iná kamera nenahradí. Film je predsa iba ilúzia pohybu vytvoreného z tisícov fotografií. Predstavivosť sa pohybuje vlastným tempom ako príliv a odliv. Aj tie najlepšie filmy fikciu okliešťujú – každý, kto videl *Prelet nad kukučím hniezdom* a potom čítal román Kena Keseya, vie, aké ťažké, ak nie nemožné, je nepredstavovať si Randalu Patricka McMurphyho s tvárou Jacka Nicholsona. Nie je to nevyhnutne zlé... je to však obmedzujúce. Krása dobrého príbehu je v jeho neohraničenosti a premenlivosti; dobrý príbeh patrí každému čitateľovi vlastným, jedinečným spôsobom.

Na záver chcem povedať, že píšem z dvoch dôvodov: Aby som potešil seba a aby som potešil iných. Dúfam, že návratom k tomuto dlhému príbehu temného kresťanstva sa mi podarilo dosiahnuť oboje.

24. október 1989

*Ulicu zachvátili plamene,
tancuje valčík smrti
medzi životom a fantáziou
a tu dolu básnici
už nepíšu o ničom,
z úzadia sa iba prizierajú
a vo víre noci siahajú
po svojej príležitosti
hrdo sa postaviť na odpor,
no v džungli noci skončia zranení,
ani nie mŕtvi.*

– Bruce Springsteen

*Bolo zjavné, že nemôže pokračovať!
Spoza otvorených dverí zadul vietor,
sviece sa zachveli, plamene zhasli,
záclony sa zdvihli a vtom sa zjavil on.
Povedal: „Neboj sa, pod' so mnou, Mary.“
Nebála sa, rozbehla sa k nemu
a spolu sa vzniesli...
Chytila ho za ruku...
„Pod' so mnou, Mary,
Neboj sa Koska!“*

– Blue Öyster Cult

*ČO TO ZNAMENÁ?
ČO TO ZNAMENÁ?
ČO TO ZNAMENÁ?*

– Country Joe and the Fish

KRUH SA OTVÁRA

Potrebujeme pomoc, usúdil básnik.

– Edward Dorn

„Sally.“

Zamrmlanie.

„Sally, zobuď sa.“

Hlasnejšie zamrmlanie: *nechaj ma.*

Silnejšie ňou potriasol.

„Zobuď sa. Musíš vstať!“

Charlie.

Charlieho hlas. Volá ju. Ako dlho?

Sally sa vynorila zo spánku.

Najprv pozrela na budík na nočnom stolíku a uvidela, že je štvrt na dve ráno. Charlie tu ani nemal čo robiť; mal byť na zme-ne. Konečne si ho lepšie obzrela a čosi sa v nej pohlo – akási vražedná predtucha.

Jej manžel bol na smrť bledý. Oči mu vyliezali z jamôk. V jed-nej ruke zvieral kľúče od auta. Druhou ňou stále triasol, hoci oči už mala otvorené. Akoby nedokázal pochopiť, že je hore.

„Charlie, čo je? Čo sa stalo?“

Vyzeralo to, že nevie, čo povedať. Ohryzok mu bezmocne po-skakoval, ale v malom služobnom bungalove sa ozýval iba tikot hodín.

„Horí?“ opýtala sa hlúpo. Nemala predstavu, čo iné by ho mohlo dostať do takého stavu. Vedela, že jeho rodičia zahynuli pri požari domu.

„Svojím spôsobom,“ odvetil. „V istom zmysle je to ešte horšie. Musíš sa obliecť, zlato. Zober malú LaVon. Musíme odtiaľto vy-padnúť.“

„Prečo?“ vstávala z postele. Srdce jej zovrel čierny strach. Všetko sa jej videlo nenormálne. Bolo to ako sen. „Kde? Na zadnom dvore?“ Vedela však, že dvor to nie je. Takého vydeseného Charlieho v živote nevidela. Potiahla nosom, ale necítila ani dym, ani spáleninu.

„Sally, zlatko, nevy pytuj sa toľko. Musíme odísť. Veľmi ďaleko. Len zober malú LaVon a obleč ju.“

„Nemala by som... stihneme sa zbalit?“

Zdalo sa, že to ho zastavilo. Vyviedlo z miery. Myslela si, že väčšmi vydesená už byť nemôže, ale očividne sa zmýlila. Pocho-pila, že to, čo pri Charliem pokladala za hrôzu, má bližšie k čistej panike. Neprítomne si rukou prehrabol vlasy a odpovedal: „Ne-viem. Musím zistiť, ktorým smerom fúka vietor.“

Nechal ju tam stáť, bizarná veta, ktorá nemala nijakú logiku, zostala visieť vo vzduchu. Sally bola vystrašená a zmätená, bosá, iba v nočnej košielke po pás a v nohavičkách. Akoby zošalel. Čo má vietor spoločné s dostatkom času na balenie? A čo je to ďaleko? Reno? Vegas? Salt Lake City? A...

Keď jej to došlo, ruky jej nevdojak vyleteli ku krku a zovre-li ho.

DEZERCIA. Odchod uprostred noci znamená, že Charlie chce dezertovať.

Odišla do malej miestnosti, ktorá slúžila ako izbička malej La-Von. Chvíľu v nej nerozhodne stála a dívala sa na dieťa, ktoré spa-lo pod ružovou prikrývkou. Stále sa chabo nádejala, že je to iba mimoriadne bláznivý sen. Napokon sa skončí, ona sa ako oby-čajne zobudí o siedmej, pripraví raňajky pre LaVon aj pre seba, bude pritom sledovať prvú hodinu ranného vysielania a Charlie-mu opečie vajíčka, aby sa o ôsmej po návrate zo zmeny najedol. Ďalšiu noc hliadkovania okolo severnej veže bude mať za sebou. O dva týždne prejde opäť na dennú, takže nebude bývať taký mrzutý, Sally prestanú trápiť bláznivé sny a...

„Ponáhľaj sa!“ zasyčal na ňu a zničil jej slabú nádej. „Máme čas pozbierať iba to najnutnejšie, ale preboha, ženská, ak ju máš rada,“ – prstom ukázal na postieľku – „tak ju obleč!“ Znepoko-jene si odkašlal do dlane, zo zásuviek bielizníka vytrhával kusy oblečenia a jedno cez druhé strkal do starých kufrov.

Zobudila trojročnú LaVon a upokojovala ju najlepšie, ako ve-dela. Zmätené dieťa mrnčalo, a keď mu Sally obliekala ponožky, svetrík a tepláčky, rozplakalo sa. Zvuk detského plaču ju ešte väčšmi vydesil. Pripomenulo jej to iné situácie, keď malá LaVon, inak hotový anjel, v noci plakala – mala zapareniny od plienok, drali sa jej zúbky, dostala zápal hrtana, koliku. Keď uvidela Char-lieho, ako sa mihol okolo dverí s náručou plnou jej spodnej bieliz-ne, strach sa v nej pomaly menil na zlosť. Ramienka podprsenky

za ním viali ako stuhy na silvestrovských fúkačkách. Šmaril to do kufra a zaplesol veľo. Trčal spod neho lem jej najlepšej spodničky a stavila by sa, že je roztrhnutá.

„Čo sa robí?“ zakričala a ostrý zvuk fňukajúcu LaVon opäť rozplakal. „Zbláznil si sa? Pošlú za nami vojakov, Charlie! Vojakov!“

„Dnes v noci nie,“ odvetil a zvláštna istota v jeho hlase ju desila. „Ak nepohneme kostrou, zlatko, nikdy sa nám zo základne nepodarí ujsť. Ani neviem, ako som sa dostal z tej posratej veže. Asi sa niečo pokašľalo. Prečo nie, keď všetko ostatné išlo do hája?“ Vyrázil z neho prenikavý šialený smiech, ktorý ju vydesil väčšmi ako čokoľvek, čo urobil predtým. „Malú si obliekla? Dobre. Do druhého kufra jej daj niečo na oblečenie. Zvyšok napchaj do tej modrej tašky, čo je v skrini. Potom odtiaľto vypadneme. Myslím, že to zvládneme. Vietor fúka z východu na západ. Vďaka Bohu za to.“

Znova si zakašľal do dlane.

„Tata!“ malá LaVon k nemu natáhovala rúčky. „Chcem tata! Na koníka! Tata! Na koníka!“

„Teraz nie,“ odvetil Charlie a zmizol v kuchyni. Vzápätí Sally začula hrkot riadu. Bral peniaze z modrej polievkovej misy na hornej polici. Po dolári alebo päťdesiatich centoch do nej odložila zhruba tridsať alebo štyridsať dolárov. Peniaze na domácnosť. Takže je to vážne. Nech ide o čokoľvek, musí to byť vážne.

LaVon po tom, čo ju otec odmietol zobrať na koníka – a to sa stávalo iba zriedka – opäť vrieskala. Sally jej s námahou natiahla tenký kabátik a zvyšné oblečenie nahádzala jedno cez druhé do tašky. Pchať niečo do druhého kufra nemalo zmysel. Praskol by. Keď ho chcela zatvoriť, musela si naň kľaknúť. V duchu ďakovala Bohu, že LaVon si zvykla na nočník a nemusí sa babrať s plienkami.

Charlie sa vrátil do spálne, tentoraz bežal. Do náprsného vrecka košeľe si stále pchal peniaze. Sally zdvihla LaVon. Malá sa celkom prebrala, ale hoci vedela dobre chodiť, Sally ju chcela držať na rukách. Sklonila sa po modrú tašku.

„Kam ideme, tata?“ opýtala sa LaVon. „Hajala som.“

„Maličká môže hajať v autíčku,“ odvetil Charlie a schmatol oba kufre. Lem Sallinej spodničky vial vo vzduchu. Stále mal ten chladný, strnulý pohľad. Sally v hlave dozrievala myšlienka a menila sa na istotu.

„Stala sa nehoda?“ zašepkala. „Ježišmáriajozef, niečo sa stalo, však? Nehoda. V labáku.“

„Vykladal som si pasians,“ odvetil. „Keď som zdvihol zrak, ciferník nebol zelený, ale červený. Zapol som monitor. Sally, všetci sú...“

Zarazil sa a pozrel sa na LaVon. Mala široko otvorené oči, a hoci sa leskli slzami, vyžarovala z nich zvedavosť.

„Dolu sú všetci M-Ř-T-V-I,“ hláskoval. „Všetci okrem jedného alebo dvoch, ale aj tí to už asi majú za sebou.“

„Čo je to M-Ř-V-I?“ vyzvedala LaVon.

„Nič, miláčik,“ povedala Sally. Vlastný hlas jej znel, akoby pričádzal z dlhého a hlbokého kaňonu.

Charlie preglgol. Niečo ho tlačilo v krku. „Keď kontrolky sčervenajú, magnetické zámky by mali všetko uzavrieť. Celé to tam riadi Chubbov počítač, ktorý má byť zabezpečený proti zlyhaniu. Keď som videl, čo je na obrazovke, skočil som k dverám. Myslel som, že ma preseknú napoly. Mali sa zavrieť v okamihu, keď kontrolky očerveneli – ani neviem, ako dlho boli červené, kým som si ich všimol. Lenže zámky cvakli, až keď som bol takmer na parkovisku. Keby som bol zdvihol oči o pol minúty neskôr, teraz by som bol zatvorený vo veži ako chrobák v pohári na zaváranie.“

„Čo sa stalo? Prečo...“

„Neviem. Nechcem to vedieť. Viem iba toľko, že ich to Z-A-B-I-L-O rýchlo. Ak ma chcú, musia ma chytiť. Dostával som rizikový príplatok, ale nie dosť vysoký, aby som tu zostal trčať. Vietor fúka na západ. My pôjdeme na východ. Poďme.“

Ešte stále mala pocit, že napoly spí a motá sa v nočnej more. Išla za ním k príjazdovej ceste, na ktorej stál ich pätnásťročný chevrolet a ticho hrdzavel v aromatickej púštnej tme kalifornskej noci.

Charlie hodil kufre do batožinového priestoru a modrú tašku na zadné sedadlo. Sally chvíľu stála pri dverách pre spolujazdca s LaVon v náručí a dívala sa na domček, v ktorom prežili posledné štyri roky. Spomínala si, že keď sa doň nasťahovali, malá LaVon jej rástla v bruchu a hry na koníka s tatom mala ešte len pred sebou.

„Pohni sa!“ súril ju Charlie. „Nasadaj, ženská.“

Poslúchla ho. Vycúval. Svetlá chevroletu na okamih osvetlili dom. Záblesk v oknách pripomínal oči štvanej zveri.

Charlie sa napäto hrbil nad volantom, tvár mu zalievala tmelná žiara prístrojovej dosky. „Ak bude brána základne zatvorená, skúsím ju preraziť.“ Videla na ňom, že to myslí vážne. Kolená mala odrazu ako zo žele.